

DEKRET PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 10 października 1936 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska.

Na podstawie art. 55 ust. (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 664) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 7 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„Żołnierze oddani do dyspozycji bez powierzenia im czynności służbowych otrzymują dodatek służbowy tylko za jeden miesiąc, następujący po oddaniu do dyspozycji.”;

2) w art. 11 ust. 1 — 5 otrzymują brzmienie następujące:

„Podchorążowie przy mianowaniu podporucznikami zawodowymi oraz podoficerowie przy mianowaniu chorążymi zawodowymi (równorzędnymi) otrzymują jednorazową kwotę na wyekwipowanie w wysokości określonej przez Ministra Spraw Wojskowych; z kwoty tej potrąca się koszt zużycia otrzymanego w naturze umundurowania za czas od dnia mianowania.

Oficerowie zawodowi po upływie 2 lat od mianowania podporucznikami zawodowymi oraz chorążowie zawodowi (równorzędni) po upływie 2 lat od mianowania chorążymi zawodowymi (równorzędnymi)

otrzymują corocznie dodatek na uzupełnienie wyekwipowania w wysokości 300 złotych, zaś w marynarce wojennej — w wysokości 450 złotych.

Przy przeniesieniu do marynarki wojennej oficer zawodowy lub chorąży zawodowy (równorzędny), obowiązany do noszenia munduru marynarki wojennej, otrzymuje jednorazową kwotę na przemundurowanie w wysokości określonej dla podchorążych mianowanych podporucznikami zawodowymi w marynarce wojennej, zaś przy przeniesieniu z marynarki wojennej do innego rodzaju wojska, jednorazową kwotę na przemundurowanie w wysokości określonej dla podchorążych mianowanych podporucznikami zawodowymi w wojsku. Roczny dodatek na uzupełnienie wyekwipowania (ust. (2)) przysługuje w tych przypadkach oficerowi zawodowemu lub chorążemu zawodowemu (równorzędnemu), dopiero po upływie 2 lat od chwili nabycia prawa do jednorazowej kwoty na przemundurowanie.

Niezależnie od należności, określonych w ustępach poprzednich, przysługuje oficerom zawodowym i chorążym zawodowym (równorzędnym), przydzielonym do oddziałów zmobilizowanych po raz pierwszy po każdorazowym ogłoszeniu mobilizacji, dodatek na wyekwipowanie połowe w wysokości 300 złotych.

Podoficerowie i szeregowcy zawodowi z wyjątkiem chorążych zawodowych (równorzędnych) otrzymują umundurowanie w naturze, które pozostaje własnością Skarbu Państwa.”;

3) w art. 12 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Dla żołnierzy zawodowych, a mianowicie: pułkowników, podpułkowników, majorów, kapitanów, poruczników, chorążych, starszych sierżantów, sierżantów i równorzędnych, którzy ostatnio przed wejściem w życie rozporządzenia niniejszego pobierali na podstawie art. 3 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o

uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr 116, poz. 924) uposażenie powyżej szczebla „b” danej grupy, oraz dla podporuczników, plutonowych, kaprali i równorzędnych, tudzież starszych marynarzy zawodowych, którzy w tym czasie pobierali na podstawie powołanego przepisu uposażenie powyżej szczebla „a” danej grupy, zwiększa się uposażenie, określone art. 5 rozporządzenia niniejszego, o dodatek wyrównawczy.”;

4) w art. 12 ust. 2 w tabeli w miejsce wyrazów: „ustawy niniejszej” umieszcza się wyrazy: „rozporządzenia niniejszego”;

5) w art. 12 po ust. 2 umieszcza się nowy ustęp w brzmieniu następującym:

„Dodatek wyrównawczy przysługuje aż do najbliższego awansu (mianowania). Jeśli przy awansie okaże się, że należne uposażenie (art. 5) jest niższe od uposażenia ostatnio pobieranego (art. 5) wraz z dodatkiem wyrównawczym — awansowany zatrzymuje część dodatku wyrównawczego, równą różnicy między uposażeniem ostatnio pobieranym wraz z dodatkiem wyrównawczym, a uposażeniem należnym w związku z awansem; w ten sam sposób postępuje się przy dalszych awansach (mianowaniach) aż do czasu uzyskania uposażenia co najmniej równego uposażeniu uzyskanemu przy pierwszym zaliczeniu po wejściu w życie rozporządzenia niniejszego wraz z dodatkiem wyrównawczym.”;

6) w art. 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie następujące:

„W razie zmiany miejsca służbowego, pociągającej za sobą zmianę wysokości uposażenia, przysługuje żołnierzowi zawodowemu prawo do uposażenia, odpowiadającego nowemu miejscu służbowemu, od pierwszego dnia kalendarzowego miesiąca, następującego po zwolnieniu go od obowiązków służbowych w dawnym miejscu służbowym, jeżeli dzień zwolnienia nie zbiega się z terminem płatności uposażenia.”;

7) w art. 28 umieszcza się jako ustęp drugi przepis w brzmieniu następującym:

„Jednorazowa kwota na wyekwipowanie (art. 11) przysługuje tym oficerom tylko w przypadku, jeśli nie otrzymali oni jeszcze tego rodzaju należności w wojsku polskim.”;

8) w art. 37. w wierszu ostatnim oraz w art. 39 w wierszu trzecim w miejsce cyfr: „5, 6” umieszcza się cyfrę: „4”;

9) art. 42 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 42. Oficerowie i chorążowie, powołani na ćwiczenia wojskowe, lub na dodatkowe ćwiczenia wojskowe, którzy otrzymali jednorazową kwotę na wyekwipowanie, lub też wyekwipowanie w naturze w myśl ustępu ostatniego, względnie pozycji 1 art. 91 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr 116, poz. 924), albo też w myśl art. 11, 28 lub 46 rozporządzenia niniejszego, korzystają z prawa otrzymania wyekwipowania w naturze w myśl art. 41 pkt 1 lit. b) po odbyciu 24 tygodni ćwiczeń wojskowych w stopniu oficerskim lub w stopniu chorążego, a przed upływem tego terminu — po zwróceniu Skarbowi Państwa otrzymanej jednorazowej kwoty na wyekwipowanie.”;

10) art. 46 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 46. Postanowienia rozporządzenia niniejszego, odnoszące się do oficerów zawodowych, stosuje się odpowiednio do oficerów, powołanych do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga.

Postanowienia rozporządzenia niniejszego, odnoszące się do podoficerów i szeregowców, pełniących obowiązkową służbę czynną, stosuje się odpowiednio do podoficerów i szeregowców, powołanych do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów, o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga.

Do chorążych (równorzędnych) oraz pozostających w stanie spoczynku podoficerów i szeregowców, powołanych do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga, stosuje się odpowiednio postanowienia, dotyczące zawodowych chorążych (równorzędnych) lub innych zawodowych podoficerów i szeregowców.

Oficerowie i chorążowie (równorzędni), powołani do służby czynnej w czasie wojny, mobilizacji lub zarządzeniem Rady Ministrów o ile bezpieczeństwo Państwa tego wymaga, jak również podchorążowie rezerwy i podoficerowie mianowani w tym czasie podporucznikami rezerwy lub chorążymi rezerwy (równorzędnymi) otrzymują przy powołaniu lub mianowaniu wyekwipowanie w naturze albo równowartość pieniężną, którą określi Minister Spraw Wojskowych; od tego uprawnienia w całości lub w części są wyłączeni oficerowie i chorążowie (równorzędni), którzy tego rodzaju należność lub jej część w wojsku polskim już otrzymali.”;

11) art. 51 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 51. Żołnierz, zawieszony w czynnościach służbowych lub osadzony w areszcie śledczym, otrzymuje od najbliższego terminu płatności 3/4 uposażenia lub żołdu posiadanego stopnia, reszta pozostaje w zawieszeniu.

W razie odłożenia doniesienia, umorzenia postępowania, uwolnienia od oskarżenia w postępowaniu karnym lub uniewinnienia w postępowaniu honorowym albo też w razie orzeczenia w postępowaniu honorowym tylko napomnienia, a w postępowaniu dyscyplinarnym tylko kary porządkowej — wypłaca się żołnierzowi zawieszony uposażenia lub żołd.”;

12) art. 53 otrzymuje brzmienie następujące:

„Art. 53. Podoficer lub starszy szeregowiec, zasądzony wyrokiem sądu I instancji na karę degradacji lub na karę wolnościową, pociągającą za sobą w myśl kodeksu karnego wojskowego karę degradacji, albo też szeregowiec, zasądzony na karę, pociągającą za sobą u podoficerów lub starszych szeregowców karę degradacji, otrzymuje od terminu najbliższej wypłaty uposażenia lub żołdu po zapadnięciu wyroku — 1/5 część żołdu szeregowca; reszta ulega zawieszeniu.

Właściwy dowódca okręgu korpusu (równorzędny) może jednak przyznać rodzinie żołnierza zawodowego zasiłek płatny miesięcznie z góry do wysokości 1/5 części uposażenia.

W przypadku prawomocnego uwolnienia od oskarżenia następuje wypłata zawieszzonego uposażenia lub żołdu po potrąceniu zasiłku, jeśli był on wypłacany, w przypadku zaś uprawomocnienia się skazującego wyroku sądu I instancji następuje utrata prawa do tej części uposażenia lub żołdu, której wypłatę zawieszono. Przez czas odbywania kary otrzymuje skazany żołd w wymiarze, określonym w ust. 1.

Jeżeli w wyroku prawomocnym nie orzeczono kary degradacji lub też orzeczono karę, nie pociągającą za sobą degradacji, to w tym przypadku skazany otrzymuje uzupełnienie uposażenia lub żołdu do wysokości, wskazanej w art. 51 lub w art. 52."

Art. 2. Upoważnia się Ministra Spraw Wojskowych do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 664) z uwzględnieniem zmian, wynikających z przepisów wydanych do dnia ogłoszenia jednolitego tekstu.

Art. 3. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*
